

“Праця – найвища зоря моєї долі”

Ветеран Михайло Гулий відсвяткував 90-річний ювілей

Почесного залізничника, учасника Великої Вітчизняної війни Михайла Никифоровича Гулого у Тернополі називають людиною-легендою, бо пройшов він горна війни в партизанських загонах, а у післявоєнний період самовідданою працею відбудовував залізничне господарство. У кімнаті бойової і трудової слави Тернопільської дирекції залізничних перевезень особливе місце займають матеріали, вирізки з періодики, у яких розповідається про бойові заслуги та трудові досягнення Михайла Никифоровича. Спогади партизана Михайла Гулого “Львівський залізничник” друкує кілька років тому, зараз пропонуємо читачам розповідь про нелегкі трудові будні Михайла Никифоровича, який за успішну працю був удостоєний звання “Почесний залізничник”.

Загалом за участь у боях і за трудову діяльність ветеран нагороджений шістьма орденами та тридцятьма медалями. У день святого Михайла, 21 листопада, Михайло Никифорович відсвяткував 90-й день народження. Зі святом ювіляра вітали рідні, близькі, ветерани-залізничники. Начальник Тернопільської дирекції залізничних перевезень Віталій Савчук вручив Михайлу Гулому медаль “Заслужений ветеран України”. До привітань приєднується і колектив газети “Львівський залізничник”.

Якщо людина народжується з талантом, то працелюбності набуває упродовж життя. Щоправда, комусь доля посилає легші випробовування, а комусь – складніші. Михайло Гулий трудився на найскладніших ділянках у різних галузях господарства, виводив залізничні підрозділи з відстаючих у передові. Так сталося і зі станцією Збараж, що на Тернопільщині, де Михайло Никифорович трудився 15 років і саме тут завершив трудову діяльність. Завдяки досвіду начальника станції Михайла Гулого станція поступово вийшла з відстаючих і стала однією з кращих не лише в Тернопільському відділку і не лише на Львівській залізниці, а й на теренах колишнього Радянського Союзу. Михайло Никифорович розповів, що за добу у 1970-80-х роках на станції навантажували по 100-110 вагонів різних вантажів: “У Збаражі працювало з десятих підприємств, які відправляли свою продукцію по всьому СРСР. Станція працювала цілодобово, колектив був великий і діяв, як злагоджений механізм, кожен залізничник сумлінно виконував свої обов’язки”.

Начальник станції Збараж Михайло Гулий вирізнявся серед інших керівників станцій вимогливістю та дисциплінованістю, його слово ніколи не розходилося з ділом. Про успіхи станції писали не лише місцеві, але й центральні засоби масової інформації. Михайло Никифорович був досвідченим і мудрим господарем станції Збараж, його методи керівництва вчилися інші. Щоправда, цей досвід здобувався нелегкою працею на багатьох станціях Львівської магістралі.

Стільки записів у трудовій книжці, як у Михайла Никифоровича, мені ще не доводилося бачити. Передислокація залізничних кадрів на той час була звичною справою. Разом із Михайлом Гулим зі станції на станцію переїжджала його сім’я. Дружина Лідія Олександрівна не лише морально підтримувала чоловіка, а ще й виховала сина і відбулася як фахівець – здобула високе звання заслуженого вчителя СРСР.

Усі виклики життя Михайло Гулий долав гідно, з усіх скрутних ситуацій виходив переможцем. Мабуть, допомагали йому в цьому неабиякий життєвий досвід та мудра наполегливість, загартована на війні.

Трудова діяльність Михайла Никифоровича на залізниці почалася з роботи оператором на станції Ланівці, згодом працював черговим по станції Збараж. Організаційні здібності Михайла Гулого помітили керівництво, тож у 1945 році його скерували на курси начальників станцій при Львівському технікумі залізничного транспорту. Михайло Гулий належить до тих людей, які неодмінно відбулися б як професіонали в будь-якій роботі. Після війни його скерували до школи міліції в Молдавію, але він обрав залізницю.

Наступними місцями праці були станції Глибочок та Гримайлів Тернопільського відділку, станція Сколе Самбірського відділку, Ходовіце Стрийського відділку, Яремче Станіславського відділку, далі знову Тернопільський відділок – станції Трємбовля (тепер Теребовля), Богданівка та Микулинці.

Була у трудовій біографії Михайла Никифоровича і посада завідувача відділу культурно-просвітньої роботи Теребовлянського району на Тернопільщині, адже свого часу закінчив Теребовлянський культурно-просвітній технікум. Його скерували на розвиток сільського господарства на Чернігівщину – таку допомогу практикували в СРСР, до того ж Михайло Никифорович закінчив біологічний факультет Кременецького педагогічного інституту. Упродовж п’яти років – із 1955 по 1960 – Михайло Гулий очолював колгосп “Червоне поле” у селі Смош Прилуцького району, який теж став одним із кращих в області. Завдяки трудовим успіхам голова колгоспу зміг двічі побувати на Виставці досягнень народного господарства (ВДНГ) у Москві і виступити по центральному радіо. Про такого вправного керівника мріяли менш благополучні колгоспи, тому на адресу Михайла Гулого надходило чимало пропозицій очолити інші колгоспи, але він вирішив повернутися на залізницю. Нині ветеран-залізничник каже, що жодного разу не пошкодував за тим, що кардинально змінив долю.

Подальші 25 років праці аж до виходу на пенсію Михайло Гулий трудився у Тернопільському відділку. Спочатку на станції Бірки Великі – черговим по станції, наступних шість років – черговим по станції Борщів, із 1966 по 1970 роки – начальником станції Білобожниця, яка за керівництва Михайла Гулого була серед кращих.

Врешті Михайла Гулого скерували на станцію Збараж із завданням покращити виробничі показники станції. Досвід підказав йому, що треба починати з трудового колективу. Михайло Гулий згуртував залізничників, на станції запанувала висока трудова дисципліна і з цього почалися успіхи трудового колективу, який неодноразово здобував перемогу у соціалістичних змаганнях. Аналізуючи свою попередню роботу на невеликих станціях, Михайло Никифорович відзначає, що ніколи не боявся труднощів: “Роботи я ніколи не боявся, та найскладніше все ж було, коли працював начальником станції Яремче, – розповів ветеран. – Це був 1948 рік, післявоєнний період, коли роботи на залізниці – більш ніж достатньо. У гірській місцевості умови праці складні, бракувало робочої сили, а вантажної роботи було дуже багато. А далі вже працювалося легше, люди були працюючі, а це – найголовніше”.

На залізниці, у Тернопільській дистанції електропостачання, працює син ветерана. Коли зустрічаються, то не забувають поговорити і про нинішнє життя на залізниці.

Швидко промайнули літа, залишивши в душі спогади і про війну, і про трудові будні, і про родину. І всюди на великому трудовому шляху Михайла Никифоровича про нього згадують із повагою та вдячністю.

Минуло 20 років, як відійшла у вічність дружина Михайла Никифоровича Лідія Олександрівна, яка все життя була берегинею їхньої сім’ї. Буває так, що, вийшовши на заслужений відпочинок, людина опиняється наодинці зі собою і не знає, чим зайняти-

ся. У Михайла Гулого таких проблем нема. Незважаючи на першу групу інвалідності, він залишається активним чоловіком і в повсякденному, і в громадському житті. Упродовж багатьох років його як учасника, ветерана Великої Вітчизняної війни постійно запрошують у школи, навчальні заклади розповісти про буремні воєнні роки, про партизанський період свого підліткового життя,

і він жодного разу не відмовився поспілкуватися з молоддю.

Віднедавна Михайло Никифорович уже не почувається самотнім, його другою дружиною стала колишня залізничниця, ветеран залізничного транспорту Лариса Захарченко. Разом їм легше долати життєві проблеми, особливо ті, що пов’язані зі станом здоров’я. Михайло Гулий усе життя дотримується здорового способу життя: не курить і не вживає алкоголю. Ще два роки тому працював на дачній ділянці, яку йому свого часу надала залізниця. Тепер на ній – фруктовий сад, який щедро родить яблуками та грушами.

Михайло Гулий захоплювався класичною літературою, багато читав, зараз читати важко, тому більше дивиться фільми. У минулому ветеран був завзятим шахістом, мав другий розряд зі шахів, завжди брав участь у змаганнях на першість залізниці, неодноразово нагороджений цінними подарунками. Михайло Никифорович свого часу займався і бджільництвом. Мед зі своєї пасіки бджоляр ніколи не продавав, а роздавав знайомим та друзям, ветеранам-залізничникам. Отримував від цієї доброї справи велике задоволення і жартома називав це волонтерською допомогою.

Ветеран завжди цікавиться справами на залізниці, радіє, коли його запрошують на ветеранські зустрічі у Тернопільську дирекцію залізничних перевезень.

Оксана ПОДОЛЬСЬКА

Дев’яноста осінь з ароматом яблук

Нещодавно Ярослав Стефанчук, працівник локомотивного депо Тернопіль, відсвяткував 90-й день народження. Із поважним ювілеєм Ярослава Максимовича привітали представники керівництва, профспілкової організації локомотивного депо Тернопіль, ветеранської організації. Ювіляр мешкає на Тернопільщині, у селі Богданівка, неподалік Підволочиська, самостійно попрацьовує по господарству і у вихідні чекає на дітей та онуків. Гостей ветеран любить частувати смачними яблуками з власного фруктового саду.

На долю Ярослава Стефанчука, як і його ровесників, випали страхоття Другої світової війни. Він добре пам’ятає запеклі криваві бої, смерть, руїни. Господь, у якого до глибини душі вірив Ярослав Стефанчук, допоміг йому перейти через усі випробування і вижити.

Коли повернувся з війни у рідну Богданівку, застав там невітшну картину – приватні господарства зруйновані, увесь реманент забрали в колгоспи, на трудовні видавали по 50 грамів суржика. Ярослав

Максимович добре пам’ятає, як важко було долати ці труднощі, майже всі роботи доводилося виконувати вручну.

Почув якимось Ярослав Стефанчук, що набирають працівників у паровозне депо Тернопіль, та й попросився туди на роботу столярем. Отак і трудився понад сорок років. Депо після війни було практично повністю зруйноване, і роботи доброму столяру не бракувало. Скільки усього потрібного зроблено з дерева його золотими руками! Самовідданою працею, чесністю Ярослав Максимович заслужив повагу та авторитет у трудовому колективі. Про цього чоловіка і нині пам’ятають молодші колеги по роботі і беруть з нього приклад.

У день 90-х уродин щасливий ювіляр радо зустрів гостей, які приїхали з Тернополя, аби його привітати. Усіх ветеран пригостив смачними яблуками зі свого саду.

Антон ВАЦИК,
голова ветеранської організації локомотивного депо Тернопіль
На фото (зліва направо): працівники локомотивного депо Тернопіль Мирон Гордій, Оксана Кришталович, ювіляр Ярослав Стефанчук та Антон Вацик